

Ціна — \$1.20

PRICE — \$1.20 PER COPY

Registered for posting as a publication — Category B.

“UKRAINIAN SETTLER” MONTHLY NEWSPAPER IN AUSTRALIA.

УКРАЇНЕЦЬ В АВСТРАЛІЇ

УКРАЇНСЬКИЙ НЕЗАЛЕЖНИЙ МІСЯЧНИК В АВСТРАЛІЇ

№ 1 (627)

СІЧЕНЬ

1984 р.

РІК ВИДАВАННЯ 29-й

VICTORIA 3073 AUSTRALIA
5 DWYER AVE
RESERVOIR

Publisher's and Editorial

Head Office:

Phone: 478-0676

Річна передплата — \$15

Окреме число — 1.20

Оголошення — 2.50 за

1 сантиметр в колонці

Advertising Rates \$ 2.5 a/c cm

28th year of publication

РЕДАКЦІЙНЕ.

1984-тий рік! Що несе він людям і що несе він нам? Це звичайні питання на порозі Нового Року – ставимо їх не з самої цікавості заглянути в майбутнє, але й зглибокою тривогою. На Заході, в Америці й Європі, люди усвідомлюють собі, що усміхи і мирові заклики советських диктаторів, – це тільки маневр і засіб у невблаганій, покимо тільки холодній, війні між вільним і невільним світами.

Під кінець року опубліковані звіти американських і англійських інститутів, що студіюють міжнародні відносини, виявили потворну мілітарну силу ССРСР, яку володарі Кремля нестримно розбудовують далі, прикриваючи ці воєнні приготування усміхами, солодкими словами і конференціями про "розбровення", котрі самі зривають коли це їм стає вигідним для пропаганди.

Пропаганда ССРСР ведеться під гаслом: Мир і дружба! Захід додає до тих слів ще одне: Мир і дружба в СВОБОДІ! Цей додаток виразно підкреслює різницю між миром цвинтаря і неволі, і миром вільних людей.

Але той додаток ще не повний. Українці і інші поневолені Москвою народи чекають ще одного доповнення: Мир і дружба в свободі для всіх народів! Не тільки для тих, що по цей бік залізної заслони, не тільки для, іноді зовсім примітивних, африканських племен, але і для культурних європейських націй, яких вільні держави насильно знищені і окуповані Москвою.

А що несе Новий Рік "У.в.А."? покимо маємо певність, що наш місячник буде виходити далі, але перехід на двотижневик, як бажають деякі передплатники, лишається далі тільки мрією. В нашої ініціативній групі чи редакційній колегії зайшли зміни. Лишилося у ній тільки троє: В.Вервич, Г.Вишневий і В.Михайлів. Ці троє дуже переобтяжені, бо виконують обов'язки: редактора, коректора, видавця, друкаря, книговода, секретаря і експедитора. Всі три є вже добре "підтоптані" пенсіонери і дуже хотіли б щоб їм хтось допоміг. Отже редакція звертається до своїх мельборнських читачів з проханням про допомогу, дуже потребуємо книговода! ЗГОЛОСІТЬСЯ! Одно застереження. Ми три /старі дурні/ працюємо безплатно, бо грошей є обмаль і ми тільки-тільки зводимо кінці з кінцями. Так, що на якийсь заробіток розраховувати не можна хіба, що на повернення коштів подорожі. Праця не забіратиме більш кількох годин тижнево і можна її виконувати у себе дома.

Правда, наш фінансовий стан кращає бо, як бачите зі списку передплатників і жертводавців є люди котрі за нас не забувають. От знайшлася така наша добродійка п-ні Софія Станіславська котра, крім передплати на два роки, прислала \$200.00 /двісті долярів!!!/ на пресфонд. Ми їй безмежно вдячні за такий княжий дар! Це приклад до наслідування, ще з десятків таких передплатників і наші фінансові труднощі відійдуть в минуле!

Тимчасом У.в.А. буде виходити регулярно помісяця, буде далі дотримуватися незалежності, а читачі, мабуть, вже звикли до того, що редакція якось там і далі "викручуватиметься" з фінансових труднощів.

Редакція бажає всім нашим передплатникам, жертводавцям і прихильникам щастя і здоров'я в Новому Році а головне: доброї пам'яті щоб ті, що мають заборгованість її вирівняли! Хто не пам'ятає чи щось винен завжди може прислати передплату і запитати скільки винен, а ми відповімо на запит окремим листом.

Михайло Кучер

ЛЕГЕНДАРНИЙ СІЧЕНЬ І ПІСЛЯ НЬОГО.

І знову січень... Академії, промови, згадки про героїзм. Пізні і несуттєві обвинувачення, оборона...

Більшість писань про УНР, її війну з Москвою та про Універсали характеризує незнання епохи. З бігом часу таке незнання навіть побільшується.

Наслідком першої світової війни відійшла у вічність стара Європа з її системою міжнародних відносин. Загинули майже всі колоніальні імперії. На лаштунках історії залишилася тільки червона імперія - ССРСР - покищо колос, який кинув загрозливу тень на цілий вільний світ.

У світі запанував хаос. Держави, які виявляли спротив, опинилися в орбіті Москви. Перед тим їх проковтнула Німеччина.

Гине європейська культура. Європа стає безкультурною, космополітичною, безнадійно однаковою і сірою. Національні традиції обернулися в декоративну рекламу, переважно мертвого минулого. Запанувала технічна цивілізація із байдужим споживчим суспільством. На політичній сцені залишився московський монстер з Америкою як його противником. Західню Європу треба просити, щоб була готова до оборони. Правляча кліка ССРСР хоче запанувати над цілим світом. Політики й військові кола Заходу бояться думати про таке, що станеться на випадок війни. Політичне мислення Заходу опинилося в стані гіпнози.

Яка доля чекає Росію, одну із складових частин ССРСР? Царський уряд, разом із мислячою інтелігенцією, не вмів, не хотів, або боявся бачити многонаціональність своєї імперії. ПЕРЕФАРБУВАННЯ Росії в ССРСР виявилось політично небезпечним маскарадом. За маскою ССРСР ховалася та ж Росія із всіма імперськими хворобами, плюс нечуваний за царя терор.

Російська інтелігенція ненавиділа царів, поливала на них з бомбами, але не розуміла своїх національних внутрішніх і міжнародних проблем. Ідея соціальної справедливості запанувала над щоденною логікою й політикою.

Фактично російська інтелігенція не знала Росії. Знання Заходу також було поверхове.

Частина російської інтелігенції обурювалася насильною русифікацією, але це обурення не йшло далі газетних статей. Часто русифікацію та асиміляцію вважали засобом цивілізації, себто поступу - невідомо куди. В підручниках історії не можна було знайти кривавого шляху будування імперії. Тому російська інтелігенція була переконана, що держава будувалася мирним шляхом, а не завойованням зброєю. Шевченко ЗНАВ, як Москва завойовала Кавказ, а цареславець Пушкін не знав, чи не вмів бачити.

Включивши у склад імперії Україну під псевдом Малоросії і знищивши Запорожську Січ, Москва не знала, або боялася признатися, що отримала більш цивілізований нарід. Пануюча нація була менш культурною від поневоленої.

А вже в ХІХ столітті прийшов розквіт старих літератур Кавказу - грузинської та вірменської.

Ожила українська література.

Прокинення із сну України, сепаратний характер українства здивував і перелякав російську інтелігенцію. Україну вважали своєю, але нею не цікавилися. Не знали, що українська культура відрубна від московської. Російська інтелігенція була переконана, що Україна тільки й мріяла про приєднання до Росії.

Та Україні завжди була Москва хужа із своїм східним деспотизмом. Зраду царем Переяславської угоди Україна не могла і не може забути.

На очах російської інтелігенції народжувалася нова нація, але Москва не хотіла того бачити. Київську епоху Москва вважає своєю.

1917 рік був легендарним роком відродження української нації. Перші у Москві схаменулися націоналісти. Вони відповіли утисками. У повітрі зависла ідея федерації.

1917 року російська демократична інтелігенція півроку правила Росією. Із політичного архіву витягнуто ідею федерації, але в нових революційних умовах ідея федерації вже не задовільняла. Большевики силою зброї створили СРСР, не вирішивши національного питання. Воно у них висловлювалося у двох принципах - автономія культурна, але без політичної. Тепер Москва нищить і культурну автономію при пасивності населення.

Перші роки після утворення СРСР національні республіки дещо розвинули національні культури, однак ціла політична влада належала Москві, а право виходу із Союзу будьякої республіки обернулося у поганий політичний анекдот та "державну зраду". Зраду якої держави?

Українізацію Москва використала для винищення національно свідомих сил. Московський большевизм - це влада не тільки політична, але в першу чергу ідеологічна. На приманку націонал-комунізму пішли тільки наївні і за це заплатили життям. Наївність у політиці - злочин.

Всі національні республіки за большевизм обвинувачують москалів-Росію, а москаль і досі того не хоче, чи не може зрозуміти і вважає, що за большевизм винні всі. Правдою є, що до большевиків охоче пішли тільки наївні або нечесні елементи всіх народів Росії. Однак тільки москалі були ідеологами і будівничими партії та системи.

Великоросія не знала громадянської війни. Всі національні республіки завзято боронилися силою проти московсько-советського наступу.

До речі й досі невідомо - чому у нас, у славній діаспорі, в публічних виступах, на академіях і в пресі замість "визвольна війна" вживається обивательське "змагання". Вираз, зрештою советського походження - "соревнованіє". Змагання доярок, то це зрозуміле, але визвольна війна - змагання??

Москва повела наступ на українську культуру, яка опинилася в небезпеці.

Всі національні республіки концентрують центробіжні сили, які врешті розірвуть фальшиву федеративну червону імперію. Станеться це без усякої допомоги з боку Заходу, а навіть проти його волі. Ненависть до большевизму обертається в ненависть до Росії, коліски большевизму з її хворими блінськими, чернишевськими та пі саревими. Москаль того не може зрозуміти, але на жаль, того не розуміє й так звана "третя хвиля" советської еміграції, яка в своїй основі, зрештою російською не є. Україна ніяк не винна в перемозі большевизму. Це ж українці складають більшість в'язнів советських концтаборів. Москалів дуже мало. Наних люто нападають, а вони не мають політичних аргументів до оборони.

Після Другої світової війни ЦК КПСС зліквідував п'ять національних областей.

Як того хотіла Москва, але зліквідувати УРСР-Україну все ж не відважилася, бо це був би скандал на світову скалю.

На еміграції українська політична еміграція відділилася від москалів і самі москалі признають, що тільки від українців терплять таку ненависть, від тих кого вважали своїми.

І ця прірва, яка ділить українську політичну еміграцію від москалів, цілком зрозуміла. Бути разом - значить поділити відповідальність за всі злочини московського большевицького режиму.

Очевидно большевизм загине. Але якщо замість большевизму прийде "русскій фашизм" /зрештою він і тепер є/, то боротися прийдеться знову.

Всі думаючі люди страхаються можливості нової світової війни. Якщо вона буде, можливо всі національні республіки схочуть відділитися від Росії у самостійні державні організми. Якщо ж виграє Москва і буде силою тримати при собі національні республіки, час її існування в історичному масштабі буде також недовгий.

Якщо ж Москва програє, - виграють народи /враз з москалями/ і повернуться до своїх внутрішніх проблем та відмовляться від божевільної ідеї експансії.

Зрештою москаль свободи не потребує і такої не розуміє. Російська література кінця XIX століття не виховала гуманного москаля.

Російські соціалістичні партії перед 1917 р. були імперські, тому російські соціалісти не підтримали УНР, а навіть виступили проти неї. Враз із шаленою русифікацією /обмосковленням/ України йде в парі советизація. Цей процес ще страшніший від обмосковлення /русифікації/. Він охопив також так зв. "братні" соціалістичні країни, або на загально зрозумілій мові - поневолені сателітні країни.

В.С. Боковський.

ІЗРАЇЛЬ НЕ Є ЄВРЕЇ.

Абсолютна більшість людей на світі уважає, що Ізраїль і Юдеї /євреї/ одне і теж. Самі євреї свято вірять цьому, і посилаючись на біблійну історію, намагаються переконати всіх, що вони й Ізраїль одне й теж. Проте, це не зовсім так. Безперечно, юдеї є нащадками Якова /друге ім'я якого Ізраїль/, і Біблія їх називає "синами Ізраїля", але народом Ізраїль вони не є. Ізраїль і Юдеї різні народи. Щоб упевнитись у цьому слід звернутися до тих самих джерел, на які посилаються євреї, - до Біблії. А в Біблії написано: "Дім Ізраїлів і дім Юдин зламали Мого заповіта, якого Я склав з їхніми батьками" /Єр.11:10/; "Бо приходять дні, - говорить Господь, - і Я верну народ Мій Ізраїлів та Юдин" /Єр.30:3/; "Ось дні наступають, - говорить Господь, - і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом новий заповіт" /Єр.31:31/. Подібні згадки роздільності Ізраїлю і юдеїв є також в інших місцях Біблії. Отже, як видно з цього свідчення Біблії, ізраїльський народ, і народ юдейський не є одне й теж, і не були одне й теж навіть у біблійні часи. А вже в їхніх нащадків ця спорідненість все більше зменшувалася, через змішування з чужими племенами, аж поки утворилися з них цілковито різні народи, родоначальники яких колись у сивій давнині були споріднені між собою. Сини Якова навіть не були всі рідними братами, а тільки півбратами, бо походили від чотирьох різних матерів. Один із синів Якова звався Юда, а всі нащадки його - юдеями. Решта братів, самозрозуміло, не були й не могли бути юдеями так само, як не були юдеями їхній батько Яків, дід Ісаак і прадід Авраам. Тоді юдеїв ще не було на світі. Мойсей також не був юдеєм, бо походив із племені Левія.

Свого часу Юда відділився від своїх братів і жив окремо /Бут.38:1/. Цей нахил окремішності залишився і в його нащадків, які разом із племенем Веніаміновим створили окрему державу Юдкю, що простягалася на південь від їхнього столичного міста Єрусалиму. А решта 10 племен Ізраїля мали свою державу, що звалася їхнім родовим іменем Ізраїль і знаходилася на землях Самарії та Галилеї на північ від Єрусалиму. Столицею царства Ізраїль було місто Самарія.

В роках 721-718 перед Христом, асирійці воювали з Ізраїлем, і перемігши його забрали мешканців цілого царства в неволю і переселили всіх до Асирії, розмістивши на південному побережжі Каспійського моря та у східній частині Кавказу /2 Цар.17:5-6/. А на землях Ізраїля поселили інші народи /2 Цар.17-24/. Юдеї тоді не воювали з асирійцями, і залишилися у своєму царстві аж до тієї пори, коли десь по 130-ти роках після взяття Ізраїля в неволю, напав на Юдею цар вавилонський Навуходоносор і забрав їх в полон до свого царства /2 Цар.24:10,14/. Коли по 70-ти роках юдеї вернулися до своєї землі, Ізраїль ще був в асирійській неволі і ніколи вже на свої землі не вернувся.

На вигнанні Ізраїль настільки розмножився, що вже не було місця для поширення. І коли асирійці відпустили їх на волю, їм не було куди вертатися, бо їхні землі були заселені чужими народами, і рушив Ізраїль із асирійського полону на північ. В історії цей рух має назву: - переселення народів. Рушивши з Асирії на північ ізраїльські племена спочатку поселилися на землях України, а тоді поволі окремі племена переселилися на захід, аж поки не заселили цілу Європу. Мабуть не

даром європейські люди називаються білою або кавказькою расою, бо заселили ці люди Європу прийшовши з Кавказу.

За пару віків перебування на вигнанні і перемішавшись з іншими людьми, Ізраїль втратив не тільки своє національне самовизначення, а також і свою мову. Проте, деякі ізраїльські властивості проявляються ще й досі. Християнство – релігія європейців, є своєрідною відмінною релігією Ізраїля, яка протягом віків розділилася на християнство і юдаїзм; змінилися обрядність і догматика, але суть лишилася та сама. В житті Ізраїля релігія диктувала суспільно-політичні стосунки народу і ця властивість пануючої ролі релігії в суспільстві є також властивістю європейських народів.

Кожний член народу Ізраїля був зобов'язаний давати одну десяту частину своїх прибутків на потреби релігії. Існує ця засада також і в європейських народів, правда, в дещо зміненій формі. На Україні довгий час існував ізраїльський порядок жертвування десятини прибутків на церковні потреби, і навіть на зібрані кошти було збудовано церкву, у центрі княжого міста – Києві, яка так і звалася: – Десятинна церква. Всі широко розповсюджені в Європі /особливо у східній/ так звані християнські імена людей, є іменами ізраїльського походження.

Разом з Ізраїлем переселилася до Європи також частина асирійців, з яких утворився німецький народ. Ізраїльтяни були колишні раби, а асирійці були їхніми панами і ця засада народової вищости "Герен Фольку" залишилася у них і досі, як також засада не змішуватися із рабами, пильнуючи чистоту своєї арійської раси.

Переселяючись далі й далі, майже кожне плем'я залишало сліди свого перебування в місцевостях де вони жили, у вигляді своїх назв. Так, наприклад, найбільша річка України мала три назви: Бористень, Славута і Дніпро. Річка Дон мала назви Сін і Танаїс, а Дунай попередньо звався Істрос. Плем'я Дана пішовши з України на захід, розділилося на 3 частини: одна пішла на північний захід і дійшовши до моря створила там свою державу назвавши її Данія, друга частина прибула до Ірландії, в історичних переказах якої є згадка, що до Ірландії прибули і поселилися там люди, десь в 600-тих роках до н.е., яких називали "Туата де Даан", що означає "плем'я Дана", а третя частина була відома на півдні Європи як народ який звався Данайці. У своїй мандрівці крізь Європу найбільше своїх назв місцевостей залишило плем'я Дана: на півдні назви річок Дон, Дніпро, Дунай, Донець; в Ірландії Данслаф, Дансовер, Дансмор, Дандалк, Дандрум, Донегал, Дангло, Дінгле та ін.; в Британії Дон /річка/, Донкастер, Данді, Данравен, Дандері, Данез, Юдон, Ерідон, Лондон та ін. В колишній мові Ізраїля назва Дан писалася ДН, а голосівки довільно додавалися вже в розмові і незалежно яка то була голосівка назва уважалася правильною, і тому така розбіжність вимов цих залишених назв.

Маніпулюючи історичними матеріалами і пророцтвами Біблії, та порівнюючи їх з переказами давнини, деякі дослідники біблійної історії досить часто роблять спекулятивні припущення, яким важкувато повірити. Проте, історичним фактом залишається, що у сивій давнині Ізраїль ви-мандрував із Кавказу і заселив Європу, і європейські народи є по суті нащадками Ізраїля. Отже, дорогі земляки, ми маємо більше права називатися Ізраїлем, як юдеї, і всі біблійні пророцтва щодо Ізраїля стосуються нас більше як їх.

У Варшаві кажуть, що генерал Ярусельські є дуже "віруючим" чоловіком і що-вечора молиться в своїй спальні. Має він там три портрети на стінах. На одній портрет Леніна, на другій – Андропова а на третій Регана. Підходячи до портрету Леніна він починає молитву: "Отче наш, що єси на небесах", потім переходить до портрета Андропова і продовжує: "нехай буде воля твоя" і кінчає перед портретом Регана: "нехай буде царство твоє як в Америці так і в Польщі".

Суспільний лад у Козацькій

Гетьманщині

Кембрідж, Па. (ФКУ) — Бостонський Відділ приятелів українського Гарварду (ПУГ) у своїй серії публічних викладів недавно влаштував доповідь д-ра Юрія Гаєцького, співробітника УНІГУ, який говорив про суспільний лад у першій модерній українській державі — козацькій Гетьманщині.

Доповідь складалася з чотирьох частин — життя в місті, козацькі суди, освіта і козацький стан.

1. Населення Гетьманщини в кінці 18 ст. становило біля 2 мільйонів (приблизно 8 мільйонів у всій Україні) і жило в 11-ти містах, 126-х місточках та 8,049-х селах і хуторах (дані Шафонського). Більшість міст і деякі місточки мали повну самоуправу, т.зв. маґдебурґію або неповну, т.зв. „ратушине” право. Міста були пунктами укріплення, із замком, містом і пригороддями. В замку була козацька зала і деколи російський гарнізон, які боролися місто й тримали кіну і пішу варту на мурах і довкола міста.

Саме місто було поділене на квартали. Поліційну й пожежну сторожу виконувала окрема команда, яку оплачував міський маґістрат.

Міський уряд включав вибраних старшин: війта, бурмістрів, райців і лавників. Крім того, кожний ремісничий цех (юнія) вислалі свого представника до маґістрату.

Купці й ремісники мали свої верстати і лавки (склепи), де вироблявся і продавався крам. Важним економічним чинником був ярмарок, що тривав 3 - 5 днів. На ярмарок приїжджали чужоземні купці й крамарі з довкільних міст і селяни із своїми харчами. Туди також привозили свій товар чумаки та коломишці, торгували сіллю і риболо. Козацька й міська адміністрація сильно підпільнувала купців, щоб зібрати податки, не допускати до шахрайства і різних бешкетів.

Ярмарки були також центром розваги, щось наче карнавал. Відбувалися різні представлення, від серйозних пасхальних драм до комедій. Судді судили проступників і виконували вироки для остороги народу. Бандуристи й лірники грали і співали думи, побожні пісні та до танцю. Деколи відбувалися кінські перегони чи пописи козацьких гарцівників.

2. Козацька держава була складна й вимагала різних установ, щоби задовільнити вимоги своїх громадян. Судівництво було одною галузкою тієї держави. Суди існували в різних станах, від сотенного до генерального, який слухав апеляційні справи, або вирішував важливі конфлікти. У кожному суді були судді, що провадили процес, списували протоколи й давали вироки. Козацька система судівництва була основана на литовському статуті, саксонському праві та звичаєвому праві. В 1743 році гийшов збірник законів звання „Права по которим судиться маґоросійський народ” або „Козацький кодекс”.

Поводом сторона приходила до суду і вносила скаргу на позивну сторону. Публічний суд пересірав свідків та фізичні докази. Мужі довір'я (защні персони) свідчили про достовірності осіб, а судді виносили вирок.

Кілька тисяч судових справ, що були надруковані у різних збірниках, показують які були конфлікти в Гетьманщині та ілюструють різnorodну і складну соціальну структуру Гетьманщини.

3. Населення Гетьманщини було грамотне. Про це свідчать описи чужинців і різні документальні згадки. Початкове шкільництво було при церквах і монастирях, де вчили азбуку, читання і писання. Учителями були дяки, священники, монахи або початкові студенти вищих шкіл.

Знаємо, що в 1748 році у сімох полках було 886 народних шкіл.

Крім того, існували середні школи, т.зв. колегії в Києві, Чернігові, Переяславі, Харкові й Полтаві. Окрасою Гетьманщини була Києво-Могилянська Академія (1615-1819), яка вчасі свого розквіту за гетьмана Мазепи мала 2,000 студентів у 18 ст. часто було біля 1,000 студентів, в більшості дітей козацького стану і старшини. Багато з них після закінчення Академії виїжджали до Західної Європи продовжувати студії в університетах Німеччини, Італії, Франції, Англії та Австрії.

Випускники Академії займали посади в центральних установах Гетьманщини, в полках і сотенних канцеляріях, у церковній адміністрації й монастирях, а кілька виїхало на піліґр, де вони працювали в державній і церковній адміністрації Російської імперії.

Рівень науки був високий і підготував студентів до різних діянок праці та мислення. Світська інтелігенція Гетьманщини т.зв. стан канцеляристів липив по собі помітний слід в особах Дізовичів, Покаса, Величка, Лукомського, Лобисевича, що залишили різні хроніки, мемуари й трактати. Також козацька верхівка мала багато освічених та інтелігентних людей в особах Хаєнка, Лизогуба, Граб'янки, Ракушки, Михлашевського, Бороздни, Марковича, Полетики, яких праці ми знаємо.

4. В останній частині доповіді обговорював козацький стан, і згадав поділ козаків їх число, службові обов'язки, походи, земельні наділи, участь у торгівлі, реєстри та щоденне життя.

Доповідь була переплітана частими прикладами з канцелярських і судових документів які конкретизували обговорені теми та давали учасникам уяву про многогранне життя в козацькій державі 17 і 18 ст.

УКРАЇНСЬКИЙ ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

СІЧЕНЬ

- 1111 рік. Похід на Дін, на половців, який припинив половецькі наскоки й забезпечив 50-річний мир. З того часу половці ходили в найми до київських князів.
- 1649... В'їзд Богдана Хмельницького в Київ. Після великих перемог над поляками, перед Різдом, прибув Хмельницький із військом та генеральною старшиною в Київ. Назустріч йому, далеко за місто, виїхало духовенство з митрополитом Сильвестром Косовим та ера-сулимським патріархом Паїсієм. Сила народу з великою радістю вітала Гетьмана. Дзвонили в усі дзвони, стріляли з гармат. Проїхавши крізь Золоті Ворота, Гетьман у супроводі старшин наблизився до Собору Святої Софії. Тут його вітало духовенство, а студенти Академії та школярі зустрічали українськими та латинськими віршами, називаючи його Мойсеєм, що визволив нарід український з польської неволі, величаючи спасителем та оборонцем України, самим Богом їм даний - і на знак цього назвали Гетьмана Б О Г Д А Н О М.
- 1734... Помер гетьман Данило Апостол. За Мазепи був миргородським полковником. Разом з Павлом Полуботком сидів у Петропавлівській фортеці. Після смерти Петра 1 та його жінки, цариці Катерини 1, був випущений на волю. 1727 року Велика Козацька Рада вибрала його гетьманом. У час коронування Петра 2 здобув так звані "Рішительні Пункти", якими стверджувано автономний стан України та дозволялося гетьманові мати дипломатичні стосунки з найближчими сусідами - Кримом та Польщею - в пограничних справах. Данило Апостол помер, як "останній козак" на гетьманському престолі, як той, що "не забруднив рук народною кривдою", як "володар, що зміцнив гетьманську владу" в боротьбі за повернення давніх прав Україні.
- 1888... Помер Юрій Федькович, український поет, уродженець Буковини. Головним змістом його поезій було "жовнірське життя". В його "жовнірських думках" знайшла гарний і оригінальний вислів туга новобранців за рідною стороною, туга за горами, що приневолює жовніра кинути кріса й тікати з нерідного війська додому.
- 1918... БІЙ ПІД КРУТАМИ, недалеко від Бахмача, на Чернігівщині, де шеститисячна банда Муравйова перемогла менш чисельне українське військо, а в тому й біля трьох сот українських студентів та юнаків. Панахиди по ВПАЛИХ вояках ПІД КРУТАМИ правляться в українських церквах 29 січня. Тридцять, поляглих у цьому бою, юнаків було поховано 19 березня 1918 року на Аскольдовій Могилі над Дніпром у Києві. Цій події поет Павло Тичина присвятив вірш

ПАМ'ЯТІ ТРИДЦЯТИ

На Аскольдовій Могилі
 Поховали їх -
 Тридцять мучнів-українців,
 Славних молодих...
 На Аскольдовій Могилі
 Український цвіт! -
 По кривавій по дорозі
 Нам іти у світ.
 На кого посміла знятись
 Зрадницька рука?

Квітне сонце, - грає вітер
 І Дніпро ріка...
 На кого завзявся воїн?
 Боже, покарай!
 Понад все вони любили
 Свій коханий край.
 Вмерли в Новім Заповіті
 З славою святих.
 На Аскольдовій Могилі
 Поховали їх.

- 1919... Прилучення Галичини до Української Народної Республіки.
 1918... Проголошення ЧЕТВЕРТОГО УНІВЕРСАЛУ про самостійність України.

Поезії

"Любій Україні з чужини", під таким наголовком вийшла збірка поезій нашої мельборнської поетеси п-ні Ольги Терлецької. Книжка складається з трьох частин: 1/ "Вдзеркалі минувшини", автобіографічний нарис, проза; 2/"Україні", патріотичні вірші і 3/ "Доля і любов", ліричні вірші. Книжка дбайливо видана накладом авторки, з гарною обкладинкою М.Окопного. Тяжко писати рецензію на прозу і вірші в яких усе таке досконале і ніжне. Як зазначила п-ні Л.Гаєвська у вступі: "Хто уважно прочитає цю збірку віршів і автобіографічний нарис, той без всяких вступів і пояснення, виразно відчує дійсно чутливу, ніжну душу авторки".

Можна тільки порадити цю книжку читачам, щоб і вони відчули приємність читаючи ці патріотичні і ліричні вірші. За дозволом авторки У.в.А. помістить декілька віршів з цієї збірки. **В.Н.**

ЗА ШО ТИ ЛЮБИШ?

За стан гнучкий ти не люби,
І ні за чорний волос,
Очей той відблиск голубий,
Ані за ніжний голос.

Бо скоро так пройнуть літа,
Минеться стан дівочий,
І срібна виточка ота
Змережить волос кручий.

Найкраща квітка зацвіте
Коротко лиш весною,
Коли вітрами замете, --
Нахилиться сумною.

Ніколи не люби за те
Урода, що сіяє,
Весна, так скоро процвіте,
І личко полиняє.

Люби лиш душі ти в людей,
І те, що в них палає,
Цей скарб один лише святий --
Ніколи не вгасає.

Люби за те, що є в душі,
Що дано нам судьбою,
Найкращі в світі мудрощі,
Не бути -- лиш собою.

ЖИТТЯ

Життя, це тільки п'ять тих букв маленьких.
Непаче п'ять порогів перейти.
Народиться з нелюстків так ніжненьких,
Ідем в дорогу ту, -- що мусим йти.

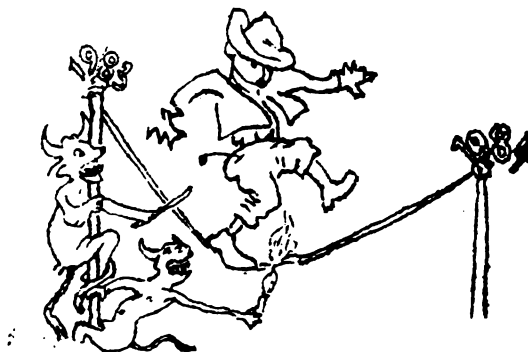
Коли малі відкрисш оченята,
На ніжки станеш, чуєш -- вже біжи,
І затріпочуть ніжні рученята,
Це початок лиш цієї букви Ж

Коли ростеш безжурно, мов та квітка,
За мамою ще шепчеш молитви.
Пливеш по хвилях даліше, як лебідка,
Твоя це друга буква, буква И

Як серце в грудях защемить весною.
Помріяти шукаєш самоти.
І за коханням обвилось журбою,
Затужиш, це твоє прийшло вже Т

І, як гніздечко з милим ти будуєш.
Життя нове сама породить ти.
Що доля принесе, ти все приймашь,
Чи сміх чи сльози, це є друге Т

Ти перейдеш крізь щастя і недолю,
І ось головка сива вже твоя.
Лиш згадуєш про все, сама з собою,
Життя пройшло, і це кінцеве Я

М.Шлемкевич.

НОВОЧАСНА ПОТУГА

(Ідеї до філософії публіцистики)

У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

Таку славу і неславу спадщину вивезла з України велика еміграція 40-х років. У новій дійсності прийшли зміни і в публіцистиці.

Передовсім, як згадувано вже, в вільному світі відпали зовнішні обмеження, які знищили свободну публіцистику в УРСР і підірвали її розвиток в окупаційних державах, як Польща, Румунія. З тим зовнішнім тиском не можна порівнювати короткотривалі внутрішні терор у деяких таборних республіках в Німеччині. Той терор, сторінка неславної спадщини, не міг розгорнутись у всій своїй красі і силі, маючи над собою американську й англійську владу в зонах, де скупчилось українське скитальство.

Другий важний момент — це зустріч і зживання в 50-х роках представників крайової публіцистики з американсько-українською, яка мала свої газети, свої вироблені звички й традиції.

В таких зовнішніх рамах відбувались і внутрішні зміни. Безхребетний скептицизм, що в 30-х роках ставав модою ліберальної публіцистики, сьогодні має свого спадкоємця в боязливій нейтральності, яка вважається чесною багатьох органів преси. Але рядом стоїть уже і демократична преса з свіжим патосом правди і боротьби за неї. Подібно і в пресі націоналістичного напрямку сталася поважна переміна. В ній дозрівав і в 50-х роках прорвався, говорючи сучасною мовою, ревізіонізм, з'явилася срьє, особливо серед молодих інтелектуалістів. Наслідком цього процесу маємо на ґрунті колишнього націоналізму публіцистику, що глуха і сліпа продовжує свої давні пісні і щодо змісту і щодо аморальної методик, але поруч маємо і публіцистику груп, що зрозуміли конечність ревізії старої догматики і визнавши потребу дискусії, цієї основної передумови свободи духа, створюють цінні органи політичних і літературно-мистецьких розмов і розправ.

Публіцистика — вірне дзеркало суспільства, і це potwierджує і її нинішній квантитативний стан. Маємо груп, партій більше ніж це по силі навіть для великої державної нації. Маємо газет і журналів більше ніж витримує наш не надто поемний читацький ринок. Роздроблене суспільство і роздроблена його преса: багатство і вбогість одночасно.

Одне певне: нинішній стан публіцистики не можна вважати задовільним. Свідомість цього прокидається в суспільстві і виразом її є щораз частіші розмови про брак репрезентативної газети і репрезентативного журналу.

Це сумне ствердження після того, як ми пізнали значення публіцистики, а в першу чергу преси, в сучасному житті. Це дуже сумне

ствердження, коли думати про особливу роллю преси для нас, суспільства в діаспорі. Ми перестали бути суспільством однієї землі, одного підсоння. Тільки духові зв'язки ще в'яжуть нас, творять із нас розкинутих якусь спільноту. А ті духові зв'язки сьогодні встановлюються і підтримуються передовсім пресою. Вона стає намісткою батьківщини в світі.

Сумний стан поглиблюється особливостями сучасного нашого життя. В темпі індустріальної, великоміської цивілізації, в яку ми попали з сіл і містечок, з-над тихих вод і з-під яєних зір України, людина не знаходить часу для самозадуми. До того вона, та українська людина, це ж парвен'ю в цьому світі, початківець на доріжку. Боротьба за існування і за зрівняння з розбагатілим докідляем займає весь час і, на жаль, часто всю душу людини. Вона вдихає в себе такий простий і легкозрозумілий матеріалістичний світогляд і його мораль, що ними при всіх ідеалістичних і релігійних декораціях фактично керується докідля. В тому світогляді і в тій моралі найвищою цінністю і мірою цінності людини є достаток, заробіток. Якщо така вічно занята і скерована на матеріальний осяг людина ще не вмерла духово, то вона підтримує ще те кволе життя не книжкою, але газетою і журналом. Тож на пресі майже вся відповідальність за духове обличчя суспільства.

Куди ж веде його преса: до культури, чи до підкультури? І одна, і друга мають свої критерії. В культурі ними є цінності правди, краси, добра, справедливості, об'єктивовані в науці, мистецтві, релігії, моралі, порядку життя, а живим знаком їх є освіченість і шляхетність людини. В підкультурі місце освіти займає грамотність, місце шляхетності — пожадливість і сильні лікті, а місце ідей і цінностей — фрази, загальники, гасла, якими півінтелігент без вагання і без сумнівів, самовпевнено рішає всі проблеми світу й життя. В культурі розвиток суспільства спрямований знизу вгору. Підкультура тримається рівнянням вниз.

Куди ж скеровує преса наше суспільство? Чи вгору, до пізнання світу, до критичного передумування проблем і розвиткових тенденцій; вгору вище описаним шляхом від окремих переживань через їх просвітлення аж до їх порядку і системи в світогляді й філософії; вгору шляхом, що означає справжню свободу духа і свободу преси? Чи вниз — шляхом підлезування пристрастям і смакові маси і шляхом приподобання її речникам; вниз шляхом, на якому голосно підкреслювана свобода стає такою тільки порожнім звуком, що прикриває неволю духа і фактичну залежність преси?

Це питання совісті кожного поважного публіциста-журналіста, що не знизився ще до ролі тільки зарібника, пролетара пера, якому байдуже де і чим, якими думками і словами виповняє він свою часову чи рядкову норму.

Відповідь на ці питання була б легша, коли б був серед нас об'єктивний суддя з терпеливістю й деякою вибачливістю, які є зрілим плодом розуміння. На жаль, такого судді немає.

Коли б якийсь орган преси спробував доброзичливо вказувати ті, хай мимовільні, хиби й прогріхи, зараз зродився б підзор, що він тенденційний. А тоді найспокійніша критика замість стишувати, поглиблювала б озлобленість і інтелектуальну курячу сліпоту, спричинену нею. Грецька розкладена софістика знайшла критика і переможця в „академічній“ в буквальному розумінні філософії Платона і вквітці в школі Аристотеля. Наша публіцистична софістика, що була прологом і супровідним явищем політики сили, подібно як старинна, яка дала ідеологію діям Алькибіада й Критія, чекає ще на докладнішу аналізу своїх оманних доказів, на наше „пері софістикон еленкон.“

Тут доходимо до парадоксів нашого життя. Є у нас вельмиповажані високі наукові і навчальні установи: Вільна Академія Наук, Наукове Товариство ім. Шевченка, Український Вільний Університет, Український Технічний Інститут. Іноді доводиться чути закід, що, мовляв, вони не практичні і не життєві. Закід не слухний. Було б смішно і безнадійно суперничати тим нашим установам голіруч, без кабінетів і лабораторій, із чудесно вивінуваними європейськими чи американськими університетами, медінститутами, політехніками. Воно було б і зовсім недоцільно з погляду потреб нації. Ті науково-навчальні високі установи мають бути свободними і у протиставленні до духово невольних подібних установ в окупованій батьківщині, отже мають бути свободними інститутами українства в найширшій розумінні, для всього світу, а в першу чергу для української громади, розкинутої по всіх краях. Ті інститути для давніх і нових еміграційних хвиль мають бути „світлом у тьмі“ скитальства і „скарбником слова“, сторожем українського логосу.

А тепер рядом із цим нові ствердження. Мазмо в вільному світі два щоденники, поважне число тижневиків, двотижневиків, місячних і кварталних видань різного типу. Пригадаймо через важливу, іноді рішальну роль, яку відіграв тепер публіцистика в житті нації-держави, а в житті нації-скитальця тимбільше. І ось у наукових установах не було досі в краю, і немає сьогодні в вільному світі дослідних інститутів преси, громадської думки, де поглиблювалося б самопізнання нації, знаходжене в її живчику, в пресі. Немає катедри публіцистики, де будучі українські редактори, журналісти могли б здобувати і поглиблювати пізнання для свого фаху.

Ось парадоксальність ситуації. Бо саме з тими з журналістикою пов'язаними клітинами наші вищі науково-навчальні установи дали б доказ своєї практичності в дійсно потрібним напрямі і доказ своєї близини до життя та його потреб. Як приспичилося б одужання нашої публіцистики і нашого духа взагалі, коли б редактори і журналісти знали, що їх статті в спокійних залах семінарів безпристрасно аналізуються з погляду логіки і змісту. Як інакше виглядало б багато-багато нападистих статей, коли б їх автори знали, що перед найці-

кавішою для них публікою — вчених і студентів не укривається ніякий фальшивий логічний стрибок або змістове викривлення думок противника. Як піднісся б рівень преси і разом із тим рівень думки суспільства, коли б у університетських історичних, правничих, соціологічних семінарах, коли б у дослідних секціях наукових установ розроблялись підставові поняття, якими журналісти пробують упорядкувати хаос фактів і подій, і давати їм оцінку. Такі поняття, як демократія, диктатура, соціалізм, капіталізм, націоналізм, колоніалізм, імперіалізм навіть самостійність, суверенність міняють свій зміст на наших очах. Але їх часто уживають як готових ключів до розгадки усіх загадок світу. Їх прикладають без розбору до найскладніших і різноманітних ситуацій, неначе життя — це матерія-фабрикат, яку можна визначати для всіх однаковою мірою-метром. Не бачити нюансів життя — це інтелектуальна короткозорість, яку тільки півінтелегент може вважати доказом сили і прямолітності. Наше століття називають „добом приниження слова“, покликаючись між іншим на те, як комуністи висивають поняття „демократія“. Але це відноситься і до інших, для прикладу вище наведених слів. Чи не було б поважним завданням нашої науки допомогти публіцистиці в цьому напрямі? Помогти повернути слову його достоїнство, достоїнство шляхетного матеріалу, в якому об'являється правда, а не матеріалу, з якого тчуть завіси туману для людської думки!

ЗАКІНЧЕННЯ

Філософію окреслюють як самопізнання духа. Це оправдувало б підзаголовок цієї спроби усвідомити значення і призначення сучасної, зокрема української, публіцистики. Пізнай себе — це поклик цієї праці, поклик скерований до представників нашої публіцистики. Пізнай себе — і в цьому пізнанні, саме і тільки в ньому, знаходь основи самопошани і відповідальності.

Колись у „Молодому Театрі“ в Києві перед початком вистави виходив перед спущену завісу Лесь Курбас у костюмі паяца. В тій прекрасній появі був гордий виклик докільлю. Хай бачать у нас тільки паяців, але ми, мистці сцени, свідомі нашого призначення бути дзеркалом життєвих глибин і виявом таємниць душі людини. Так само не важко, кого є сьогоднішньому українському публіцистові бачить світ. Не важко, чи він є співробітником, чи редактором якоїсь достатньої газети чи відомого журналу, чи він ходить між нами як нічний сторож, підмітач фабрики, вантажник чужих багатств. Але важне те, як сповняє він почесні обов'язки, що їх короткими натяками пробувала представити ця праця. Важне те, яке місце він займає в світі вільного українського духа.

НАДМІРНА ДОЗА.

Недавно австралійська преса повідомила про смерть хлопчика, котрий прийняв надмірну дозу ліків від кашлю.

Ліки зажиті в приписаній кількості, в міру, допомагають, але надмір їх - шкодить.

Це торкається не тільки ліків, кожний надмір чи перебільшення є шкідливе. Для прикладу візьмим сіль. В малій кількості, кажуть дієтетики, вона є конче потрібна для нашого тіла. В горяч її треба заживати більше щоб поновити втрату від потіння. Але забагато соли шкодить ниркам і нервам, і може викликати висипку, мігрень та високе тиснення крові. Те саме стосується цукру. Цукровари переконують нас, що цукор потрібний для підтримки нашого здоров'я. Але, кажуть спеціалісти від харчування, забагато солодоців руйнує зуби, прибавляє тілу ваги творячи непотрібне сало і шкодить підшлунковій залозі.

Багато більш шкідливими є надуживання ліками, котрі в приписаній кількості зменшують біль чи допомагають заснути. Це стосується також до алкоголю і тютюну, - котрі є наркотиками і перетворюють споживача в наркомана зі знаними трагічними наслідками. Між споживанням багатьох речей є, ледве помітна, межа, що відділяє достаток від зайвни.

Цей принцип стосується не тільки їжі і пиття котрі люди вживають, але також рис їхнього характеру. Нам подобаються люди котрі є приятельські, дружні, але не за фамільярні, так само як любимо цікаву розмову, але нудимося коли наш співрозмовник стає занадто балакучим. Ми любимо коли нас хвалять, але почуваємо огиду до улесливости, /в цьому є винятки, деякі люди безмежно люблять "кадіння"/. Ми захоплюємося людиною котра має власну особистість, - в мові, одязі, поведженню, - але не такою котра це робить до ідіосинкрази.

Почуття власної гідности є бажане в кожній особі, але не пижа; так як самовпевненість є добра поки не перейде в недбалство. Свобода є цінною, якщо не вживати її надмірно, бо тоді вона стане сваволею, розбещеністю і безправ'ям.

Кожний може мати сильні переконання, але несміє так захопитися ними, щоб аж зробитися нетолерантним і не визнати права іншим на відмінні переконання.

В ширшому погляді кожна спільнота може виробити від'ємний надмір своїх чеснот. Кожна нація потребує динамічний і енергійний провід. Але світ терпів дуже часто від вождів котрі перетворювалися в диктаторів.

Патріотизм - любов рідної землі - є бажаний в кожній нації. Але допуститися до віри, що: "моя партія чи країна завжди має рацію", перетвориться в націоналізм типу фашизму чи нацизму.

Штукою життя є розрізнити між "досить" і надмірністю. В кожній діяльності, від лікування до варення їжі, до функціонування в суспільстві, є пункт досягнувши котрий і маючи сенс відповідальности, ми мусимо вирішити: "годі, - маємо досить"!

В.М.

В СУБОТНІЙ ШКОЛІ МОДЕРНИХ МОВ

Як відомо читачам "УВА" з минулих репортажів, Суботня Школа Модерних Мов існує вже понад півстоліття. Для українців вона важлива тим, що ось минув уже дев'ятий рік, як у ній викладається українська мова. Відомо, що переважній більшості матурантів добра оцінка з української мови допомогла вступити до університету.

Український факультет тримався в середньому на кількості 50 студентів, що складають початкову, підматуральну й матуральну класи. За дев'ять років матуральний курс закінчило 165 студентів, а серед них були не тільки українці, а й білоруси та євреї. Багато з них уже покінчили університети, деякі ще в ньому навчаються, а деякі щойно мають намір до нього вступати. Головне те, що ніхто цих студентів не намовляв і не приневолював учитися в цій школі, як і ніхто з учителів не підганяв у класі до науки. Запорукою доброго прогресу були самодисципліна й поважне ставлення до навчання.

Класи ведуть три вчителі. Поза веденням клас, вони виконують ще й інші обов'язки: секретарювання, ведення бібліотеки, координування. Трьох клас, очевидно, не досить для того, щоб утриматися в цій школі на довший період. Зачуваємо вже тепер, що "верхи" надумуються скоротити кількість мов за рахунок, звичайно, чисельно найменших, до яких належить і українська. Український факультет повинен був би мати, принаймні, 100-150 студентів, щоб забезпечити собі тривке місце в цій школі.

Функціонуючи більшими й меншими групами в 16 районах штату Вікторія, Суботня Школа Модерних Мов начисляє майже 8 тисяч студентів та 360 учителів, а до того ще й адміністративний персонал. До т.зв. великих мов у 1983 році належали грецька/3374 студенти/, хорватська/647/, турецька/562/, китайська/552/, італійська/416/ та еспанська/400/.

До менш чисельних належали: польська/186/, німецька/138/, сербська/118/, арабська/95/, російська/92/, французька/90/, до менших - японська, голландська, словінська, в'єтнамська, латвійська, а до чисельно найменших - литовська/54 студенти/, українська/47/, мальтійська/32/, сербо-хорватська/26/, албанська/17/, чеська/16/, естонська/13/, словацька/8/... До останньої групи чисельно найменших мов, як бачимо, належить і українська. За рік-два, коли не раніше, ці мови можуть втратити свій статус.

Учителі українського факультету висловлюють признання студентам і батькам, від участі яких найбільше залежало існування факультету.

Його далі існування залежатиме не від спорадичних і поодиноких, а від постійних і спільних зусиль. До цього часу, поза Союзом Українок Вікторії та Бюро Інформацій, жодна інша організація не виявила зацікавлення українським факультетом.

Я особисто думаю, що проповідь, виголошена з єпископського амвону з закликом до батьків посилати дітей до Суб.Шк.Мод.Мов, принесла б тільки користь. І я особисто думаю, що проповідь, виголошена з єпископського амвону з закликом до батьків не посилати своїх дітей до Суб.Школи Мод.Мов, принесла б тільки шкоду.

Я особисто думаю, що намагання голови шкільної ради стримувати студентів від Суботньої Школи Модерних Мов є не чимсь іншим, а тільки гальмуванням стабілізації й розбудови українського факультету.

Я особисто вважаю, що українське громадянство, усвідомивши хиткість ситуації, знайде в собі досить позитивних сил, потрібних для того, щоб справу українського факультету піднести на належний рівень. У майбутньому, від нього буде залежати існування монашського лекторату.

Григорій Вишневий,
координатор.

ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

- Яка різниця між капіталізмом і комунізмом?
- За капіталізму людина експлуатує людину, а за комунізму - навпаки.
- Чому комунізм сильніший за капіталізм?
- Тому, що в тому хаосі й безладді, які існують в ССРСР, капіталізм уже давно завалився б, а комунізм, як бачите, не завалюється.
- Куди йде Америка?
- До катастрофи.
- Куди йде ССРСР?
- ССРСР пробує Америку наздогнати й випередити.
- Що буде? Війна чи мир?
- Війни не буде, але боротьба за мир буде така страшна, що не лишиться й каменя на камені.
- Чи в ССРСР існує расова нетерпимість?
- Ні, не існує, бо в ССРСР немає людей ні чорних, ні білих. Усі - червоні.

На площі перед товпою людей один дисидент критикує ССРСР. Міліціонер пропихається до нього, щоб арештувати. Люди просять не арештовувати: - Дай йому спокій! Чи не бачиш, що він божевільний? - Та бачу, - відповідає міліціонер, - але ж він говорить правду.

Хоч право на вихід з ССРСР і забезпечене конституцією, але за слова про відокремлення України арештовують, запроторюють на Сибір або й стріляють.

На це протиріччя між законом і дійсністю Вірменське радіо відгукується так: " На це питання тяжко відповісти, бо слова Леніна "самоопреділення аж до відокремлення" по-російському означають одне, а по-українському, по-грузинському й по-вірменському зовсім щось інше. "

І знов Вірменське радіо: - Які країни вціліють після атомової війни?
- ГДР і США?
- Невже вціліють Сполучені Штати Америки?
А що таке ГДР?

Промовець в радіо відповідає: - Це не Германська Демократично-Республіка й не Сполучені Штати Америки, а Грузинська Демократична Республіка й Сполучені Штати Арменії.

Як відомо, в ССРСР уже давно ведеться безуспішна кампанія русифікації з одночасною пропагандою про рівність мов і культур. На це в неросійських республіках ходить такий коментар: В ССРСР і справді існує рівність мов, така рівність, як між ослим і його власником з гарапником у руці.

- Тату, - питає малий синок, - хто винайшов комунізм?
- Доктор Енгельс і доктор Маркс, - каже батько.
- Чому ж вони, - допитується далі стурбований синок, - не випробували його спершу на тваринах?

Молодий пропагандист кричить: - Усіх ворогів народу треба постріляти! До нього підходить один дідок і каже: - А хто ж тоді, синову, буде працювати на землі й у фабриці?

=====

НАРКОТИКИ, ЗБРОЯ І . . . БОЛГАРСЬКЕ КДС/ДС/ - з а к і н ч е н н я -

Ваккас тримав у таємниці від болгарських господарів один плян, уже давно пущений в рух. Він спромігся налагодити зв'язок з спекулятивними бюрократами однієї чеської шахти, що були готові продавати уран ціною 130 тисяч доларів за кілограм.

З Софії, за словами Ваккаса, було легко продавати уран далі - на Пакістан, Ірак і Лівію. Ваккас утримував зв'язок з Кадафі. "Можеш уявити, - казав Ваккас одному своєму спільникові, - ми скоро станемо мільйонерами!.."

Одначе, 26 січня 1982 року фортуна зрадила Ваккаса. Будучи на особливому підозрінні міжнародної організації Інтерпол, він був заарештований в Атенах, коли його літак приземлився там у дорозі з Софії на Бейрут. Його було видано Італії на суд.

Сіткою Ваккаса керує тепер - і далі з Софії - його спільник, Кенан Арікан, турецький радикал, що має зв'язки з палестинськими повстанцями/ПЛО/ на всьому Середньому Сході. Його близьким приятелем є Мегмет Алі АГКА, який робив замах на життя Папи. Кінтекс скоро визнав нову роль Арікана, давши йому люксусове мешкання в Парк-Готелі "Москва".

Терзєв був певний, що арешти клієнтів Кінтексу в Північній Італії й Туреччині сталися через донесення якогось інформатора. "Знайди цього чоловіка, - казав він у випадку гніву одному з спільників, - і я зроблю тебе мультимільйонером".

Але інформатора не було. Принаймні, в Софії. Після понад декадного шукання західні власті й таємні агенції нарешті натрапили на слід Кінтексу й тих, що його підтримували. Але минуло ще кілька місяців, поки вся історія стала відомою.

Роками міжнародні власті пробували розв'язати загадку, де ділися й кому потрапили до рук сотні мільйонів доларів, накопичених Середньо-Східним рухом наркотиків. Більшість доріг зникло за туманними фіктивними компаніями й таємними банківськими контами.

Були часті донесення в 70-х роках, що капіталовкладання цих прибутків могло бути пов'язаним з велетенськими ринками зброї на Середньому Сході. Здавалося, що деякі країни за браком готівки вимінювали вогнепальну зброю за героїн та морфій. Часто, як здавалося, зброю постачав Кінтекс - разом з іншими незалежними маклерами - в заміну за наркотики, які опісля продавалися італійським злочинцям або їхнім посередникам. За іншою теорією, торгівля велася через три або чотири руки : між посередниками постачання зброї, багатими на готівку гангстерами та Середньо-Східними агентами й посередниками, які мали доступ до наркотиків, але бідними на готівку. Було підозріння, що Кінтекс нерідко подавав потрібну допомогу, постачав зброю й, навіть, наркотики. Обидві теорії виявилися точними й правильними.

У січні 1981 року почали появлятися й підтвердження. За три роки в італійському місті Тренто було звинувачено понад 200 контрабандистів, маклерів і фінансистів у змові, що в'язала їх із купівлею зброї й амуніції, кількісно достатніх на цілі армії.

"Тільки в одному 1981 році, - оголосив італійський суддя Карло Палермо, - вони перепачкували понад 4 тисячі кілограмів високоякісного героїну та морфію".

Пропорційно морфію було продано багато більше лабораторіям, оперованим Мафією в Сіцилії й Північній Італії, які, в свою чергу, переробляли морфій на героїн і відсилали його до Америки. Чистий героїн, що довозився з Сер.Сходу, був призначений насамперед для європейських наркоманів, а в другу чергу - для Америки.

Обчислення було карколомним: 4 тис.кг. наркотиків давали маклерам 217 мільйонів виручки. Що ж до порції, переробленої на героїн

Розбій досягнув своєї вершини в середині 1980 року. Не одна заколотницька група оперувала в Туреччині. Біля 700 люду вмирало щомісяця від терористичного вогню. Озброєні Кінтексом, курдські повстанці мали під своїм контролем цілі райони Східньої Туреччини /тут, очевидно, йдеться не про турецьку, а про курдську територію - ред./. Туреччина опинилася на краю катастрофи. 12 вересня 1980 року армія перебрала контроль над країною й оголосила воєнний стан. З того часу армія поступово наводила й, нарешті, навела порядок.

Однаке, не тільки Арсан займається торгівлею "зброя-за-наркотики" в Середземномор'ї й на Сер.Сході. Фактично, нею займаються всі країни. Минулого жовтня, наприклад, Сирія пробувала купити в одного західньо-європейського маклера цілу флотилію /бо аж 90/ Західнонімецьких військових ваговозів за 600 кг. морфії в заплату. Іран є ще однією, бідною на готівку, країною, яка воліє платити наркотиками. Подібно до цього, палестинські партизани /ПЛО/ купують для власних потреб 40% легкої піхотинської зброї за героїн, гашіш і морфій.

Кінтекс постачає майже 90% цієї зброї або безпосередньо, або через болгарські порти. Кінтекс спроможний постачати 98% зброї в достатній кількості на повне озброєння цілої маси приватних армій і терористичних груп Лівану.

Така торгівля з можливістю великих прибутків породила й інші, ще більш смертельні схеми. У жовтні минулого року представники ПЛО в столиці Судану, Хартумі, вступили в контакт з одним європейським маклером зброї, пропонуючи йому 8 кг. плутонію, який вони "випустили на ринок". Ціна: 10 міл.800 тис.доларів за один кілограм.

Купці не відомі, але за кілька днів плутоній зник із "ринку". Коли Болгарію не можна звинуватити в постачанні цього жахливого розщеплювального матеріалу, то, треба сказати, що сама система є бодай частково відповідальною за ситуацію. Хто ж створив цю систему? Болгарія. Бо ж і ті "примарні типи", ховаючись за т.зв.торгівлею, не могли мати велетенських досягнень без сприяння й підтримки Кінтексу.

Неймовірно, але країни Заходу - можливо, не навмисно - вклали й свою лепту в конспірацію. Донедавна, наприклад, американське СІА, через якогось німецького маклера, купувало на мільйони доларів зброю в східньо-сателітних країнах для озброєння анти-Сандіністських партизанів Нікарагуа. Зброю постачав Кінтекс.

Але не тільки Америка "пошилась у дурні". Зах.Німеччина "дозволила" болгарській державній фірмі ДЕСПРЕД взяти під контроль одну ваговозну фірму, каравани якої курсують між Європою і Сер.Сходом. У донесеннях Зах.розвідки було згадано "Комет Спеціал" з Фурту на Валді, біля чеського кордону, за причетність до торгівлі і зброєю, й наркотиками через Болгарію.

До речі, болгарське держпідприємство "Сомат" має флотилію на 5 тис. ваговозів, одну з найбільших у Європі. Воно також пов'язане з "чорною" торгівлею. Як і передбачалося, ДЕСПРЕД приймає замовлення від Кінтексу.

Уже в січні 1980 року вищі чиновники й аналітики США в справах наркотиків мали цілу колекцію даних на те, щоб скласти повне уявлення про Софійську конспірацію.

Один з чиновників заявив наступне: "Не може бути ніякого сумніву в тім, що Болгарія робить політичний і фінансовий капітал за допомогою торгівлі наркотиками і що Кінтекс є рукою болгарського ДС /КГБ/".

Минулого року, на основі зібраної інформації, Білий Дім, через амбасадора Роберта Баррі, представив урядові Болгарії суворе попередження: Припинити торгівлю! Але це попередження лишилося без уваги, як лишилися без уваги й неодноразові протести Італії, Міністер Оборони якої, Леліо Лагоріо, заявив, що роля Болгарії у замаху на життя Папи, так як і її роля в торгівлі наркотиками та зброєю та допомога тим терористам, які ними користуються, є "актом війни".

Тим часом, і сам Сов.Союз не може уникнути відповідальности за

і перепачкованої до Америки, то вона принесла 870 мільйонів дол. з гуртового продажу. Прибутки надсилалися до Італії або вкладалися на швейцарське conto, а звіди йшли до рук фіктивних компаній, а далі призначалися на купівлю зброї. Зброю ж перепачковувалося в країни Африки й Сер.Сходу за подвійну ціну.

І знову докази вели до консортіюму в Софії, до таких фігур як Саллаґ Ваккас, турецький маклер Бекір Селенк/ це він пропонував Аґкові мільйон доларів за замордування Папи / та Мустафа Кісасік, які не тільки торгували наркотиками, а й перетранспортовували воєнні спорядження. Кінтекс робив протекцію цим контрабандистам і допомагав їм у поширенні конспірації.

Аранжером схеми був Генрі Ніколакі Арсан, сирієць, який при кінці 60-х років діяв як головний постачальник морфії колишньому Французькому З'єднанню. У квітні 1973 року Арсан пробував продати 200 кг. морфії одному американському таємному агенту в Італії.

Зловлений на гарячому, він погодився бути інформатором для урядів Америки й Італії. Але він спромігся замаскувати свою торгівлю зброєю й наркотиками, видаючи поліції своїх суперників. Однієї важливої інформації він не зрадив: він був вартісним і довгорічним клієнтом Кінтексу - вартісним настільки, що Кінтекс нагородив його розкішною віллою в Софії на початку 1970-х років.

Між 1975 і 82 роками капіталовкладання Арсана виносило мільйон доларів. Зброя - переважно карабіни Калашнікова - опісля перевозилася на кораблях під протекцією ДС з Болгарії до лівих екстремістів та заколотників у Лівані й Туреччині.

В 1981 році, оперуючи за плечима Міланської компанії "Стібам Інтернаціонал Транспорт", Арсан озброював уже не тільки терористів, а цілі країни. У жовтні того року він поклав до банку 7 мільйонів дол. для однієї групи Мафії і за них закупив у Іспанії 20 танків М-48, зроблених в Америці. Документи свідчили, що Туреччина, як член НАТО, була покупцем. В дійсності, покупцем був Іран. Бирка на ціну показувала 17 мільйонів доларів - 150% виграшу.

Напочатку 1982 року, Арсан - знов же під фальшивими документами - наспекулював кілька мільйонів доларів, закупивши в Франції 80 гаубиць. І на цей раз замовцем був Іран, що перебуває в затяжній війні з Іраком. У березні 1982 року, Арсан придбав для Ірану 7 тон воєнного спорядження й легкої піхотинської зброї в Румунії.

В липні 1982 року, Арсан пустив 3 мільйонів дол. чистого прибутку з героїну на корабельне транспортування португальського воєнного спорядження. На цей раз доставка йшла до Ірану, а Кінтекс мав знижку на ділі. В листопаді 1982 року, Арсан був арештований в Італії й звинувачений у контрабанді наркотиків та зброї. Власті знайшли телеінформації та інші докази про конспірацію "Стібаму", які виявляли, що Арсан вів переговори про купівлю зброї на 217 мільйонів доларів. Окрім звичайної зброї, до цієї купівлі входили й повністю озброєні воєнні кораблі Кобра та 20 танків "Леопард" Західньої Німеччини. "Леопард" - це один з найефективніших бойових танків у світі в сучасну пору.

Доплив такої вогнесили в деякі країни Сер.Сходу був спустошливим. Візьмімо, для прикладу, Туреччину. Важлива союзниця Заходу, що межує з Сов.Союзом і боронить східне крило НАТО, Туреччина була вибрана Кремлем у програмі дестабілізації ще в 1966 році. Тільки між 1968 і 72 роками, за опріділенням турецької розвідки, понад 700 тисяч одиниць зброї, купленої за наркотики, було перевезено нелегально до Туреччини через Болгарію й Кінтекс.

З вересня 1978 р. по лютий 1980 р. Кінтекс перевіз для курдів у Східній Туреччині 30 мільйонів патронів і 25 тис. направлених карабінів Калашнікова з п'ятьма запасовими патронними магазинами в кожному з них. Кошт: 388 дол. за один карабін - майже подвійна ціна в той час. Платилося ж...морфієм. Маклером була організація "Селенк".

співконспірацію. Болгарія є найбільш довіреним сателітом Москви. Нездаром Болгарію називають 16-ою республікою ССРСР. Більше того, болгарське ДС являється сестрою-служницею КГБ й виконує його накази. Рукою в цій співслужбі є Кінтекс.

Але конспірація сягай ще й далі. Не треба забувати, що головні фігури цієї історії були замішані в змові замордування Папи — подія настільки безсоромна, що не має паралелі в історії світу. Чи міг би консьортіум махлярів Сер.Сходу, чий фанатизм, політичні й релігійні погляди є обмежені до швейцарського конта, організувати й фінансувати таку змову? Відповідь: Ні! Хіба що їх було б підкуплено чи їм загрожено, чи наказано, чи, нарешті, коли б вони не мали ніякого виходу з ситуації. Відмова означала б утрату "небесного" спокою й мільйонів доларів прибутку.

І ось, незважаючи на докази, багато країн Заходу не поспішають засуджувати Софію чи Москву. Зрештою, самі протести не допоможуть. Поки потерпілі країни, такі як Франція, Великобританія, Зах.Німеччина, Голландія, Швеція, Італія й Америка не виступлять спільно й рішуче проти Болгарського З'єднання, воно й далі буде жити за рахунок людського життя, скарбів і соціальної стабільності.

Ол. Шпилька

ТЕСТЬ СВІТУ

Хто не пригадує собі київського князя, доньки якого повиходили заміж за європейських престолонаслідників, за що його було прозвано „тестем Європи“? Чомусь ніде не згадується, як він зустрічався із своїми наслідниками-внуками і якою мовою вони порозумівалися.

Дехто уявляє собі, що з дітьми своєї доньки королеви Анни він розмовляв французькою мовою; із внуками двору Голландії він балакав по-голландському, до тих, що в німецьких замках виростали, він говорив мовою німецькою, як і до інших — норвезькою, англійською, еспанською. Але так, мабуть, не було, бо старий наш князь усіх тих мов не знав, не мав часу їх вивчати ані потреби їх знати.

Можна догадуватися, що в зустрічах із своїми іншомовними внуками допоміжними йому були послуги перекладачів різних чужинських послів, що перебували у князю граді Києві.

Значно складнішою є справа порозуміння зі своїми внуками для Остапа Чалого, якого у нашій громаді називають „тестем світу“. Колишні мешканці табору Гінденбург Касерне прагали його багатодітну сімечку, якій мешканева референтура вимушена була приділити цілу кімнату. Діти його повіростали, поодружувалися, поселилися у різних країнах світу і наго-

родили старих Чалих чисельними внуками, які навідуються до своїх діда й бабусі в нашій громаді. Значні мов намагаються допомогти нашам „тестям світу“ порозумітися з їхніми різномовними наслідниками.

Із деякими з них Остап Чалий може й сам розговоритися. Наприклад, із внучком Рудольфом, який приїхав з Німеччини, старий Чалий легко домовляється.

— Вас іст дас? — запитує його внук.

— Дас іст вас! — відповідає дідусь, який ще не забув німецької мови.

Дас він собі раду і з внучком Фернандом з Бразилії.

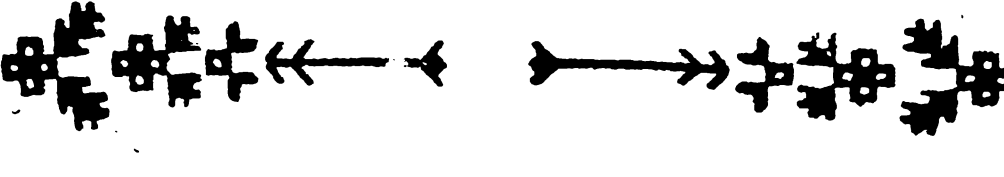
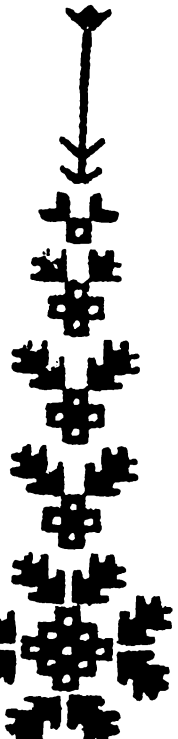
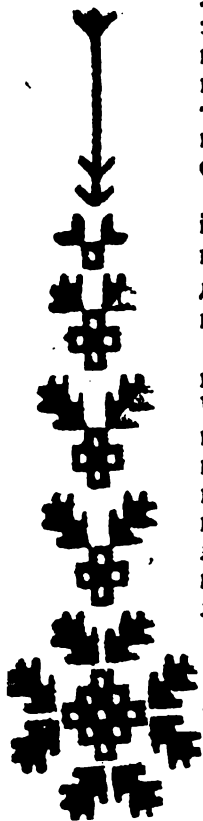
— „Кво валісі!“ — перештує він милого збиточника.

Гірше із внуками, що перебувають із Бельгії, Алжиру чи Далаї. Тоді старі Чалі переходять на міги або значні тих мов клячуть. Нерідко кожен своєю мовою балакає, поки порозуміється — що і до чого.

— Вавилонське стовпотвореніе! — жартує Чалий про зустрічі зі своїми забавними внуками.

— Хоч би одно по-нашому говорило! — зіхає стара Чала.

— Одно балакає! — поправляє її Остап і показує одержале поздоровлення з України. „С Новим роком, Дедушка і Бабушка!“ — пише „по-нашому“ внучка зі Львова.

КОЛИШНІ ДИСИДЕНТИ ПРО ГОЛОД 1933-ГО

ЧИ ГОЛОД 1933-ГО БУВ ВИКЛИКАНИЙ
НАЦІОНАЛЬНИМ ЧИННИКОМ?

Леонід ПЛЮЩ
каже: «НІ!»

Сталінська група весь час мінjala свою стратегію під впливом як внутрішньої партійної боротьби, так і під впливом провалу тих чи інших авантур. Нинішня криза свідчить, що советська політекономія десь у фундаменті, в суті своїй, порушує економічні закони, створюючи перманентну кризу. 1932-33 рр. були таким з черги найсильнішим проявом цієї кризи.

Друга проблема тісно зв'язана з попередньою. По кому, по якій соціальній групі, наносився удар? В зв'язані з цією проблемою питання про географію голоду й статистику часто-густо вносяться «патріотично-нерозумні» емоції.

Питання про те, чи вмирали з голоду в 32-33 рр. й інші національності — питання факту, а не патріотизму. Патріотизм якраз і полягає в тому, щоб знати об'єктивні факти і правильно зрозуміти їх, зробивши розумні й реалістичні політичні й моральні висновки з них.

6-ти мільйонам українців (я називаю загальноприйняте число), що вмерли з голоду, не легше від того, що вмерли при цьому ті й інші мільйони — казаків, казахів, німців, алтайців та навіть росіян.

Фактом є, що голод, крім України, був на Північному Кавказі, на Кубані, на Тереку, Дону, в частині Поволжя, Сибіру, Далекого Сходу, в Республіці Німців Поволжя, в Казахстані — тощо.

Факт, що найстрашніший голод лютував на Україні й на Кубані. Про це писали в той час усі, в тому числі російські фашисти.

У всіх районах, де був голод, жило багато українців. Але й цього недостатньо, щоб твердити, що акція голоду мала національний, чисто антиукраїнський характер.

Географія голоду демонструє, що: а) голод був, головним чином, в багатих землеробських областях, які ніколи не були особливо прихильними до більшовизму; б) там був найбільший спротив колективізації; в) це зв'язано з тим, що історично в цих районах кріпацтва або зовсім не було, або воно було недовго, рабські риси не були досить

Валентин МОРОЗ
каже: «ТАК!»

«Глибоко помиляється той, хто розглядає створений в Україні 1932-1933 року голод як репресію, вжиту дл переборення спротиву українського селянства колективізації. Думати так — це абсолютно не розуміти тодішнього становища в Україні. Опухле, конаюче з голоду селянство менш за все спроможне було стати до будь-якого спротиву. Єдиним змістом людського мислення ставала думка про шматок їжі... Та й про який спротив може бути мова, коли... ще в 1931 році 66,3% усіх селянських господарств було вже колективізовано. Було б дивно думати, що увесь жах голоду був вчинений для того, щоб збільшити ту цифру на 4% і довести її до 69%, як це сталося в голодному році. Ні, голод був не поліційним заходом, а змістом економічної політики Москви у відношенні до України, не відплатою чи карою, а прямою ціллю...» (Константин С. Кононенко. «Україна і Росія. Соціально-економічні підстави української національної ідеї 1917-1960». Мюнхен, 1965. стор.276)

Близьку аргументація, яка показує, що не проблема «колективізації» була причиною голоду.

Є один аспект 33-го року, досі мало зчеплений: голод в містах. Вважається чомусь, що міста у 33-му році не потерпіли. Проте спомини Ж. Фесенко-Ковальської («АНАБАЗИС», ч. 10 за 1982 р.) проливають нове світло на це питання. Автор спогадів свідчить, що в місті Гадячі люди мерли на вулицях, як і в навколишніх селах. Отже, влада брехала від голодної смерті міста Домбесв. Харків або Одесу, наповнені зрусифікованим, імперським елементом. Бо саме цей елемент мав залити (і зрусифікувати) вимерлий від голоду український простір. Коли ж ідеться про такі традиційно-українські міста, як Гадяч, то згідно з пляном, вони теж прирікались на голодомор, бо мали українське населення і були в тій самій мірі, як і навколишні села, носієм українського духу й української традиції. Голод в таких містах, як Гадяч — мабуть, найпереконливіший доказ, що колективізація не була причиною його. У містах же ніхто не плянував колективізацію.

Мусимо використати тему українського голокасту так, як Жиди використали свій. Наш голокаст був найбільший — ми повинні винести цю оразу на сторінки газет і екрани телевізій. Готуються фільми про Голод; один з них уже був на канадській телевізії і зробив велике враження на всіх. В Едмонтоні є усталеною дата відкриття пам'ятника Голоду — жовтень 1983 року.

Метою всіх цих акцій є не самоціль: показати, що «нас били», «ми нещасні». Народна приказка каже: дурного і в церкві б'ють. Перед нами стоїть завдання

Леонід Плуц

розвинені в селянства; г) саме тому, що це — хлібородні райони, влада найбільше розраховувала на грабунок в цих районах, щоб за допомогою їхньої сільськогосподарської продукції вийти з індустріалізаторських невдач. Хліб, концентрація хліба в своїх руках — давала більшовикам особливу владу над усім населенням країни: хто має хліб, той має владу.

Враховуючи все це, я особисто схилився до твердження, що голодомор провадився з соціально-політичних мотивів: був направлений проти сильного селянства. Сильного не стільки з точки зору матеріальної заможності, скільки віЛЬНОлюбного, не бажаючого нової форми кріпацтва — державного. І лише постільки, постільки історико-географічно це співпадало, головним чином, не з традиційно-російськими районами (кріпацькими), ця акція набрала й національний характер геноциду.

«УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО»
ЧИСЛО 2168

3 ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Федір Капушта

теж каже: "НІ"

Я, як наочний свідок штучного голоду, стверджую: то не є міф, а дійсність: колективізація є головною причиною штучного голоду 1933 року в Україні, це є аксіома, якої не заперечить і такий «ілюзіоніст», яким є В.Мороз. «Чомусь вважається, що міста в 1933 році не потерпіли, проте спомини Ж.Фесенка-Ковальської виливають нове світло на це питання; автор споминів свідчить, що «... в місті Гадяч люди мерли на вулицях, як і в навколишніх селах». У цих свідченнях затаєна одна деталь: у таких містах як Гадяч, Хорол, Зінків, Кобиляки та інші повітові міста Полтавщини, в зоні «міста» жили хлібороби-селяни, які працювали на землі та платили хлібозаготівлі так само, як і навколишні селяни, і влада забрала і у них останні залишки харчів. Така версія В.Мороза ллє воду на млин совєтської системи та вибілює від злочину найжорстокішу ідеологію, якою є марксизм-ленінізм.

Федір Капушта
Нью-Йорк

Від ред. «Украпресу»:

НАВІТЬ ПРО ГОЛОД НЕМАЄ ОДНОЇ ДУМКИ... ЖАХІ

Валентин Мороз

конкретніше. Нас тиснуть. В Америці відбулись суди над Українцями. Нас звинувачують у найтяжчих гріхах з часів 2-ої світової війни. Мусимо оборонятися. Найкраща оборона — це наступ. Не виправдовуватись, а сказати:

Так, Українці були в німецькій поліції. Так само, як Жиди були в НКВД і склали 90% комісарів до війни. Голод 33-го року у значній мірі виторений цими комісарами. Маємо свідчення про це не лише з українського, але й з жидівського боку. Поет Багрицький (жидівського походження, писав російською мовою) в поезії «Дума про Опанаса» каже, що герой його втік «из продотряда от Когана-жида». Продотрядом називається спеціальний терористичний загін для грабування хліба в селян. Комісарем був Коган... Добре свідчення про це з боку людини жидівського походження. Можемо навести їх більше: свідчень (і літературних, і нелітературних), де фігурує комісар жидівського походження в терористичній акції.

Коли ми заговоримо такою мовою, протилежна сторона напевне втратить бажання звинувачувати нас.

Найкраща оборона — наступ. Нехай 50-річчя Голоду буде початком нашого наступу, початком розбудови нашої доброї опінії в світі.

Зорганізуємо акцію 50-річчя так, щоб світ побачив, прочитав і повірив у слова з французької газети «Л'Матан», яка писала про український голод у 1933 році:

«Систематично зорганізований голод має метою знищити націю, єдиним злочинном якої є те, що вона змагає до свободи».

«Анабазіс» ч.2

А ТУТ КАЖУТЬ: "ТАК!"

При розкуркуленні згинуло декілька сот тисяч українців.

Але розкуркулення проводилось головно в 1929-31 рр. і не потрібно змислювати два різних злочини правителів совєтської Росії: розкуркулення та голодомор 1933 р., що не співпадають за часом.

Голод 1933 р. потрібно розглядати лише, як спеціально прищеплений Геноцид з ціллю зменшити кількість українців в ССРСР, а не з ціллю примусити українців вступати до колгоспів.

До 1933 р. спротив селян колективізації практично вже зломив, колективізація в Україні вже включила більше 70 відсотків українських селян в колгоспи.

В Росії на 1933 р. відсоток колективізованих селян був менший, ніж в Україні. Значить, 1933 р. не було ніякої необхідності застосовувати ці заходи для колективізації України.

«УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО»
ЧИСЛО 2168

Мені подобається молода людина, в якій є щось із старості, і подобається старша людина, в якій є щось із молодості.

Ціцєро: Про старість

ЧИ ВМІСМО СТАРІТИСЯ?

Написала Меланія Нижанківська

Проблема вічної молодості актуальна вже у фантасійській трагедії, де запродано душу нечистому задля здобуття тієї молодості, і вона не перестала ніколи бути актуальною. Насувається все таки питання, чому давніші генерації знали таких чарівних та мляких і подивудієних старих людей, а чому тепер старастися кожна і кожний з нас позувати на молодість, хоч літа, зробили своє діло. Безперечно, у погоні за куском хліба, молодечий вигляд грає, на жаль, аж завелику роллю і тому ті, які може радо чи нерадо признавалися б до свого віку, примушені тайти його. Але бувають ще інші, більш психологічні моменти, які грають головно у жінок, на жаль, аж завелику роллю і викликають у них правдиву паніку перед все таки неминучою старістю. Багато з них стараються насильно здержати біг часу, роблять пластично-косметичні операції та тримаються цупко своїй ідеї, в яку самі вірити не можуть, що вони залишаться безперечно молодими.

В майже всіх англійських оповіданих різних авторів грає дуже велику, нерідко аж домінуючу роллю, бабуся іноді деспотична, але все повна гідності, іноді страшенно мила і все, як та, що береже давні традиції, що дає пристамовище і творить правдиве дома своїм онукам.

Колись, як я ще була молодою жінкою, мені видавався чудовий факт бути старшою. Я представляла собі прекрасним та захоплюючим те, що мене будуть трактувати з належною моїй старості особливою шановою та респектом, що мене будуть більше поважати та куди більше числитися з моєю думкою дозрілої ніком людини. На жаль, ті часи культу, глибоко поважаної та шанованої старості, безповоротно минули. А все таки, чи ж я тепер, досягнувши межі шістьдесяти, відчуваю себе немичною і старою та, із-за того факту немичної старості, нещасливою? Ні, і ще раз ні! Дозрілий вік подарував мені викристалізованість характеру. Захоплюючи можливість додумати всі проблеми до самого ядра і не лякатися навіть проблеми смерті. Вачити так багато, далеко більше, як в молодості, бо зовсім іншими, більш

~~~~~  
Окорочено з запису «Українська Думка», Лондон, 1968.  
~~~~~

исповидючими очима, відчувати все переживання сильніше та більш зосереджено, чи не дас це прекрасного почуття, що живеш ренту свого життя у повній свідомості його нестач, але й його безперечної краси. Тому що фізичний занепад не дається ще в знаки, прогулянки в природу дають стільки прекрасних вражень, що я ніяк не бажаю гомитися за вічною молодістю і не почувалося у рамках моїх спроможностей покрядженною, чи нещасливою. Певна активність є для мене першим законом і теж намагання забути про себе саму та старатися розрадити других, чи й їм якось допомогти там, де іноді порада, розмаг чи допомога радше душевного характеру так конечно потрібні.

Духова активність грає безперечно велику роллю в тій важливій проблемі уміти з гідністю старітися і теж хотіти і добра воля переживати свій старший вік погідно і в добром настрою, без досади і гіркості в душі. Я особисто чуюся збагачена безперервним напливом думок та проблем, які бачу перед собою із прозорою ясністю і я ніяк не бажаю привертати ту молодість, якої вже завернути не можна.

Якщо б мене хтось запитав, я сказала б, що хоч живу не в зовсім сприятливих обставинах, ані навіть не в своєму колишньому середовищі і, хоч таке гуртожиткове життя приносить чимало немилых, іноді аж прикрих проблем зі собою, я стараюсь не попадати із-за того в відчай, а переносити і теперішнє мені наложене життя з рівновагою духа та усмішкою на устах.

Може суть усіх проблем, як старості, так і молодості, в тому, щоб уміти з даних обставин витягнути все найкраще і старатися з деяким оптимізмом та рівновагою душі й задоволенням серця, пристосуватися до того життя, яке нам доля призначила і якого ми хвилено змінити не можемо. Нарикати на старість нічого не може, лякатися її тимбільше нецільно і, зовсім осмішують себе ті

старушки, що позують насильно на молодість, яка безповоротно минула. А все таки душа людини може залишитися вічно молодою, якщо ми того бажасмо, якщо зуміємо віднайти у ній те, що від давни давна у ній жеврило та з чого ми собі, в поспіху молодості здобути все щось нове та сенсаційне, і справи не здавали. Які чарівні бувають іноді елегантно, але дискретно одигнені старші дами чи панове, з привітною усмішкою на устах та з великим зрозумінням в серці для проблем всякого роду й навіть для молоді. На терені Англії я зустрічала часто таких стариків з рожевими щокками, на вигляд здорових та кріпких, але вже сивоволосих. Як мені здавалося, вони не були застрашені тим, що вони старі.

Старість приносить деколи дуже важливі питання зі собою. Ті, які живуть з родиною, повинні мати все отверге ухо та серце для всяких проблем молодості, чи старості, але ніколи не попадати в гіркість та досаду, не розжаловатися над своєю долею старої вже людини та не попадати в духовну шнатию із-за своєї старості, шертність якої служить нам буцімто претекстом нічим не займатися ні інтересуватися. Старі повинні відчувати багатство свого, вже майже пережитого життя, споминати горе й радість, які воно нам дало і дякувати долі, що дозволяє нам ще жити. В старості кожний прожитий день набирає особливий особливий ваги. Ми повинні надати кожному з них якесь значення, виповнити та збагатити його чимось, щоб він нам не пропав марно. Передумовою всього є не бути егоцентриком у старості, не завидувати нікому нічого і не плакати над своєю буцімто нещасливою долею людини, що старіється. Нести і в старості тепло душевної рівноваги зі собою та усмішку задоволення на устах -- ось і вся проблема щасливої старості.

Але такий стан душі треба собі вибороти, як теж треба мати добру волю до нього діяти. Він не впаде нам у руки веначе зрілий овоч, -- ми мусимо собі той дар долі бути щасливо старими -- з себе самих добути і викристалізувати. Саморозжалоблення є першою й найбільшою небезпекою для нас у днях нашої старості.

Не лякаймося бути старими. Якщо ми добре і розумно поступасмо та якщо хочемо із глибини своєї душі добути все найкраще, ми можемо з досвіду свого довголітнього життя дати так багато для інших, як молодих, так і старих. Одного нам не вільно, і воно зов-

сім недоцілємо, а саме, кваліфікація своєю старістю та накладаючи на сильний свій авторитет, бо це не доведе до жадного корисного результату. Коначним є виrozumіння для всіх проблем, але вистривати безцеремонно і непрошено з досвідом своєї старости нам ніяк не дозволено. Бути молодістю було гарно, але воно приносило теж іноді доволі важкі проблеми зі собою. Бу-

ти старою і ще до того в гуртожитку між чужим і не дуже культурним елементом і не заломитися не легко, але воно вдається, якщо є добра воля побороти таку ситуацію.

Від нас самих залежить, чи ми зуміємо і скочимо бути щасливими, бо бувають і люди молоді, які не в силі здолати свої власні проблеми, кидають своє життя від се-

бе, як безвартісну й нікому не потрібну ганчірку. А ми, старі, доки нам суджено, повинні жити із вдячністю в душі за кожний день, який переживаємо здоровими і в повній посіданні своїх душевних спроможностей та сил, вважаючи його найкращим даром для нас від Господа Бога.

ПОХВАЛА СТАРОСТІ

Немає речі, Ксенофоне, що була б для мене особисто приємнішою за розмову з старшими людьми, бо я дивлюсь на них як на мандриманів, що вже перейшли доюгу, який може мені призначено їм, і у них хотіла б я знайти, чи та дорога слабка й легка, чи милоїти й трудна і оце те питання, що його хотілося б мені послати тобі, що означає ту пору життя, яку поети називають спорогом старости. Чи життя тяжче, коли зближається до кінця, і вважали що окажеш про це?

Скажу тобі, Сократе, як я це відчувив. Давди молоді віку зближались в громаду, мислячи прах перед відитом, як каже давне прислів'я, і в наших вібраних, поскільки мені відомо, звичайно відуть такі розмови -- не можу їти, не можу пити, пронали вже роковні молодости й кохання, добрі часи були, а тепер вони вже повні мною, і життя вже не життя. Є такі, що нарікають на зношені від рідних і вони во смутком оновідатиють тобі, оскільки прикроїть спрчинник їм старість. Мені ж здається, Сократе, що ті, що нарікають, осуджують те, що наспраді не має ніякої вини. Но якщо старість була б причиною, тоді я, що також старий, і кожна

інша стара людина, відчували б те саме, що вони. Але все те мовидоме мені в знашого досвіду і мовидоме їмши моїм знахомам. Я добре пам'ятаю, як старий уже поет (Софокль на питання: -- Окажи, Софоне, як то є в коханням у такому віці, чи ти далі мужчим, як кохав? -- Софокль відповів: -- Тихо, цять: оце ж я дуже щасливо зміг від тих речей, що про них говорив, маю враження, що я зміг від божественного і шаленого мовидаря. Ті слова часто приходять мені на думку в того часу, і вони мені особливо так само подобались як тоді, коли зміг їх сказати. Во мавшиво старість спривнена відсуттям оновіти і свободи, коли пристрасті послабляють своє намування, то -- як каже Софокль -- ми мавшиво мовидаря від мавшиво не тільки одного божественного мовидаря, але від багатьох. Правда, Сократе, а те, що ті жалі, і так само скрати на рідних, треба віднести до одної і той самої причини, одначе мав не є старість, але характер і темперамент людини, бо людина в природі мавдна і мавсила люде чи відчуватиме таск віку, а для людини протилежної одачі маводить є такий самий тегарим що й старість...

Платон: Держава

Із «забутих»

молодих наших професіоналістів

Чомусь у нас уже так заведено, що коли дитина якогось титулованого батька ще не встигла вилізти з пелюшок і десь на якомусь вечорі проказала віршик, то про неї вся наша преса голосно говорить, називаючи її «видатним мистцем» або навіть «знаним артистом». але горе тій дитині, батьки якої не мають титулу, про неї ніхто не згадує, така дитина є «забутою».

Наша газета не звертає уваги на те, з якого соціального середовища походять дитина, а з охотою витягає на світ Божий дітей-професіоналістів, які здобули високі позиції в американському житті або в світовому. Тож сьогодні ми витягаємо на світ Божий інженера Адріяна Гром'яка, який, закінчивши в Чикаго політехніку, здобув високі позиції не тільки в американському світі, але і в світовому.

Наш «забутий» інженер - професіоналіст Адріян Гром'як, син Марії Гром'як, яка є активною діячкою в Золотому Хресті уже довгі роки. І ця скромна мати, бібліотерка амери-

канської бібліотеки, зуміла виховати свого сина Адріяна, який ще від 1963-го року підноситься все на вищі щаблі в американському і світовому індустріальному світі.

Адріян Гром'як заслужив великої пошани і респекту в побудові американської Морської Дослідчої Групи при Біо-Медичній Дослідчій Лябораторії в Каїрі /Єгипет/. Крім Єгипту, інж. Адріян Гром'як виконував проекти в Італії, Туреччині і Савд Арабії, де був шефом будови десятибільйонного проекту. Про нього пише турецька, єгипетська і інша преса, а наша українська ні гу-гу! Тож, витягаючи на світ Божий цього українського професіоналіста, ми цим хочемо захопити й інших «забутих» професіоналістів подавати до нас матеріали про них, які ми охоче будемо містити. А пані Марії Гром'як, нашій постійній передплатниці і щедрий жертводавниці на пресфонд, гаряче гратуємо за таке прекрасне виховання свого сина..

«УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ»

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

З нагоди РІЗДВА ХРИСТОВОГО, СВЯТОГО ОТЦЯ ВАСИЛІЯ ТА ВОДОХРЕЩА:

широсердечно вітаю Світлу Консисторію УАПЦ в Австралії та Ново-Зеландії, Вш. п. Голову та Управу Крайового Ювілейного Комітету по підготовці 1000-ліття Ювілею Хрещення України та Української Православної Церкви, ОПСА на чолі з Головою Вш. Пані маткою Ноною Манько, ЛУПМолоді, В-цтво журналу "ПРАЦЯ І ЖИТТЯ", В-цтво місячника "УКРАЇНЕЦЬ В АВСТРАЛІЇ", всі братські парафії УАПЦ та їх Настоятелів, Українських Братів та Сестер різних віровизнань, Місійний Осередок УАПЦ св. Ап. Петра й Павла в Ньюборн-Вікторія на чолі з Головою Пар. Ради Вш. п. Іваном Науменком, нашу Парафіяльну Радю, Контрольну Комісію, Братство й Сестрицтво імени "Св. СОФІЇ", парафіяльний Хор на чолі з диригентом Вш. Пані маткою Наталкою Досенко та її заступницею Вш. п-ні Марією Кудринською і всіх наших парафіян св. Успенської Парафії УАПЦ в місті Балаклава Мельборн-Вікторія, всіх друзів та знайомих, всім бажаю миру, спокою, братерської любови та щасливого Нового Року!

СЛАВТЕ ЙОГО!

Ієрей Володимир САЛИГА, настоятель Св. Успенської Парафії УАПЦ в Балаклаві-Мельборн, з п.м. Александрю.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ ВІКТОРІЇ

Запрошує все українське громадянство на:

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ,

яке відбудеться в неділю, 22-го січня 1984 року,
в українському Народньому Домі, Ессендон.

Початок о год. 5-ій по полудні.

Вступ: 4 доляри, пенсіонери і молодь 2доляри.

Реф. преси й інформації У.Г.В.
Ольга Терлецька.

Вітаємо з нагоди Різдва Христового Голову Паланки Українського Вільного Козацтва на Австралію, побратима підполковника Юрія Оллигу і його Управу та все козацтво в Австралії, на рідних землях і на еміграції.

Вітаємо ієрархів і все духовенство обох наших українських віровизнань. Вітаємо й бажаємо весело провести свято народження нашого Господа Ісуса Христа. Бажаємо всім шасливого Нового 1984-го Року.

Просимо наших достойних ієрархів, наше духовенство і все українське кромадянство в Австралії широ помолитися за визволення нашої неньки України!

Слава Україні! Слава Українському Вільному Козацтву!

Христос рождається, — Славте Його.

За Управу 8-го курія УВК ім. кошового Петра Калнишевського на Вікторію: Голова: хорунжий М.Гришук. Секретар: С.Слюсарська.

З Різдром Христовим і Новим Роком вітаємо Ієрархів і Духовенство українських Церков; Союз Українських Організацій Австралії; Управи Союзу Українок: Крайову, Стейтові, Відділів та всіх їхніх членів і все Українське Громадянство.

Управа Союзу Українок Вікторії.

САТИРА І ГУМОР

Макар ДУДА

НА БУРЯКИ!

Пришов до мене Іван, з яким ми не так давно самовіддано боролися з ганебними порушниками трудової дисципліни, і глибокодумно сказав:

— Мені як партійному доручено провести з тобою агітаційну кампанію відносно збирання врожаю.

— Знову свистки дали?

— Навлаки. — ми вдвоє засвистимо сам знаєш куди, якщо я тебе не загітую на добровільне виконання державного завдання.

— Агітує. — кажу, — тільки коротко.

— Як тобі відомо з газет, — пояснює Іван, — трудівники села виростили багатий врожай. Прийшла пора збирати.

— Хай і збирають. — відповідаю я. — Виростили — не пропадати ж йому.

— Пропаде. — каже Іван.

— Навіщо ж його вирощували? — наївно запитую.

— Не задавай дурних питань. Посіяли, воно виростило, а збирати сил уже не вистачає. "Всі сили віддамо!" — закликала партія. Ну, взяли і віддали. Та ти не перебивай, а слухай, що тепер партія каже.

— Всі сили віддамо! — радісно вигукую.

— Молодець! — хвалить мене Іван. — Бачу, ти наш, хоч і безпартійний.

Потім ми згадали, в яких нелюдських умовах доводиться працювати американському колгоспникові, тобто фермерові.

— Ти тільки подумай. — обурювався Іван. — у них усього три проценти населення працює в сільському господарстві!

— А дев'яносто сім годуються! — додав я.

— Паразити! А ті нещасні три проценти світа божого не бачать...

— Що й казати. — каторжні умови.

— І про посівматеріал самі змушені турбуватися. Купувати різну техніку, механіку, електрику, мінеральні добрива!

— Жаж! Не те, що у нас... Держава дає все, що треба...

— Мало того! — перебиває Іван. — У нас же не ті жалюгідні проценти, а весь народ бореться за врожай! Поголовно весь!

— Як оце ми з тобою, — додаю я.

Тут ми трохи помовчали, а далі перейшли на різних сionістів та буржуазних націоналістів, які об'єдналися і, озброївшись трьома далеkobійними гарматами та п'ятьма великими гарбами, збираються десь з Північного полюса рушити на Україну і загарбати вирощений героїчними колгоспниками врожай.

— Не вийде! — кажу я. — Поки вони вирощать, ми весь урожай зберемо.

— До зернини! До останнього качана! — одру-

бує Іван. — Навіть бурякової гички їм не залишило в полі!

Тут ми ще раз помовчали, а потім я повернувся до поточної теми, кажу:

— Ну, з зерновими півбіди, комбайни зберуть. А от буряки... Може, візьмімо з собою лопати, бо годими руками...

— Як ти можеш говорити про якісь лопати у добу космічних польотів! — присоромив мене Іван.

— Пробач, — кажу, — не вхопив ситуації... Значить, коли вирушати на трудові подвиги?

— Зважай, тільки підуть осінні дощі — будь готов! — аж руку вгору Іван підняв як піонерський салют. — Запам'ятай, ми включені в особливу бригаду. — в ній буде два дійсних члени Академії наук, три кандидати, чотири доктори різних наук і два письменники, здається обидва гумористи. Ми з тобою як представники робочої класи повинні вести перед. Не поступимось перед академіками!

— Не клопочись, — кажу, — ми хоч і малограмотні, але позмагасмося!

Через кілька днів прийшли довгождана дощі і нашу бригаду автобусом цілий день везли і нарешті привезли до колгоспу "Шлях до комунізму". Ніхто там нас не зустрічав з оркестрою, — трапився якийсь буряківник, який наказав, щоб ми їхали до колгоспної клупи перемочувати і щоб до світанку були готові.

Ми були готові ще далеко до світанку, бо мало кому пощастило виспатися на соломі, і тільки-но бригадир гукнув сідати в машину, всі кинулись займати кращі місця. Місця виявились однаковими: у відкритому кузові вантажної тритонки академіки, доктори і письменники щільно об'явшись у монолітний колектив, рушили під дрібневим дощиком на бурякове поле.

І тут я зауважив, що тільки нас двоє з високоінтелектуальної бригади виявили кмітцтво. Я передбачливо взяв у футбольні бутси (кавісь був хавбеком!), а один гуморист-письменник прихопив з собою лопату.

Академіки, кандидати та доктори були взуті в парусинові літні черевики (шкіряні дома зберігали, бо коли ще нові купили!). Правда, знаючи, що буде дощ, один академік і два доктори прихопили з собою парасольки. А що з ними було далі просто сміх.

Вивели нас на поле, показали кожному грядку на всі голи — норму виробітку на день, — і дали сигнал починати ударну працю. Самі організатори колгоспні поїхали додому, сказавши, що, як смеркатиме, прийдуть і підіб'ють результати соціалістичного змагання нашої академічної бригади.

Я забув сказати, що нас попередили взяти з собою ножик, щоб обрізати гичку геть з буряка.

Щастя наше, усі мали ножик. — малі чи великі, байдуже. — у відрізаних бадиллях не було проблем. Академіки вправно висмикували руками буряк з землі, правним рухом стинали ножиками гичку, а солодкий буряк — державне багатство, — скидали в бурти. Гірше прийшло згодом. Руки інтелектуалів швидко притомилися, а тут ще з

обіда температура раптом упала, мокра земля застудила, і виривати руками буряки ставало все важче.

В цей критичний момент і стали мені в пригоді мої футбольні бутси. Без великого зусилля я з розгону бив ніском важких черевиків під низ буряка, і він вилітав клятий як граната з землі, а мені лишалось тільки чикнути ножем по гичці — і все було гаразд. Письменник-гуморист явно випереджував мене з своєю лопатою, — він напемне ввечері красуватиметься на дошці передовиків!

А мій Іван, розчарований у запевненнях партії щодо техніки, змушений був піти за моїм прикладом і, на біду, вже через якусь годину щент розбив ніски своїх шкіряних черевиків виробництва відомої фірми "Червоний чобіт". В розпачі він, партейний, зажурився, що не виконає норми. Я порекомендував ужити другий бік черевика: бити по бурякові п'яткою, тобто, підбороч. Таким чином він ще пару годин попрацював, поки підбори геть повідлігали і далі він пішов у шкарпетках. Молодець, не осоромив партійної честі! Приспособився! Буряки видобував з ґрунту пальцями ніг. А що ви думали! Нема таких фортець, щоб більшовики не здодали!

Увечері, правда, він удав хворого і з офіційним дозволом секретаря місцевої парторганізації відкомандирувався додому. Пощастило...

Безпартійні академіки та доктори наук протримались ще два дні...

Мене і того гумориста визнали передовиками соцзмагання і нагородили кожного десят'ма буряками. Не смійтесь, це неабияка премія. З десяти буряків — (ми одібрали найбільші) можна було вигнати літр самогонки!

А іншим академікам та докторам — дуля! Не дозволили навіть гички з собою взяти. То ж бо державне майно!

Ганебно повівся тільки один член-кореспондент Академії наук. Не зважаючи на сувору заборону, він ухитрився з сусіднього овочевого поля нарвати і сховати собі в кишені свількість там помідорів. Крадіжку відразу не помітили, але в дорозі автобус так підвідало на виболах, що ті помідори щент розважилися в штаних і ганебним струмком потекли з-під цього, уявіть собі, — мало не світового масштабу науковця! Сумніваюсь, щоб його тепер колинебудь обрали дійсним членом академії... Так осоромив себе і передову науку! Тепер йому тільки буряки копати!..

Забув ще сказати, — а знаю, цікавиться, — що ж ті академіки поробили з парасольками? Вони швидко зникли, — від дощу все одно не сховалася, то вони тими парасольками стали викопувати з землі буряки. І норму викопали!

А чи годували нас, — питаєте? Голова колгоспу, якого ми увічі не бачили, розпорядився було привезти похідну кухню на обід, але ботошний кін в упряжні поскользнувся на глеюватій дорозі, і весь бачок з борщем вивернувся в канаву, або по-науковому, в кювет.

А другого дня кухар був непрацездатний, — саме в сільську крамницю привезли "Столичну"...

ПЕРЕДПЛАТУ ПРИСЛАЛИ:

В. Фокшан	§ 15.00	Е. Трус	§ 30.00
К. Гіммельрайх	15.00	О. Новошицька	10.00
о.М. Сердюк	15.00	М. Павлюк	15.00
А. Журавленко	15.00	С. Швець	15.00
Іл. Столяр	15.00	І. Коваленко	15.00
І. Семків	15.00	Т. Мироненко	10.00
В. Запорожець	15.00	А. Малимоненко	45.00
М. Панченко	15.00	А. Дробонюк	30.00
І. Сулліван	15.00	П. Яндола	15.00
К. Буряк	15.00	А. Верещака	15.00
М. Кісіль	15.00	В. Дворцовий	15.00
С. Станиславська	30.00	На пресовий фонд:	
І. Хом'як	7.50	о.М. Сердюк	5.00
І. Любченко	15.00	К. Буряк	5.00
М. Чумак	15.00	С. Станиславська	200.00
Д. Бутенко	15.00	М. Корнієнко	5.00
П. Кришка	30.00	о.В. Салига	5.00
М. Корнієнко	15.00	І. Дібрівний	5.00
А. Максимін	15.00	С. Швець	10.00
о.В. Салига	15.00	А. Верещака	10.00
І. Дібрівний	15.00	В. Дворцовий	10.00
В. Панченко	30.00	Широ дякуємо передплатникам і	
І. Нетреба	20.00	жертводавцям за підтримку на-	
о.В. Подригуля	20.00	шого часописа.	
М. Лисенко	15.00		
І. Рошка	15.00	Редакція У.в А.	

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ:

Редакційне	1 ст.
Михайло Кучер, Легендарний січень і після нього	2 ст.
В.С. Боковський, Ізраїль не є Євреї	4 ст.
Суспільний лад у Козацькій Гетьманщині	6 ст.
Український історичний календар	7 ст.
Поезії	8 ст.
М. Шлемкевич, Новочасна потуга	9 ст.
В.М. Надмірна доза	11 ст.
Г. Вишневий, В суботній школі модерних мов	12 ст.
За залізною заслоною	13 ст.
Наркотики, зброя і... болгарське КДС	14 ст.
Ол. Шпилька, Тесть світу	17 ст.
Колишні дисиденти про голод 1933р.	18 ст.
Меланія Нижанківська, Чи вміємо старітися?	20 ст.
Із "забутих" молодих наших професіоналів	21 ст.
Макар Дуда, На буряки	23 ст.

- Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
- Підписані статті висловлюють погляд автора, а не конче редакції.
- Надіслані рукописи не повертаються.
- Редакція застерігає за собою право скорочувати статті та виправляти мову.
- За зміст платних оголошень редакція не відповідає.

